

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7624 van 22 februari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Algerijnse nationaliteit, op 4 december 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 november 2007 houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de uitwisseling van de nota's.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. WAEGEMANS, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Algerijnse nationaliteit.

Op 11 januari 2005 vraagt verzoeker in België de erkenning van hoedanigheid van vluchteling.

Op 21 januari 2005 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 januari 2005 dient verzoeker tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 25 oktober 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling ten aanzien van verzoeker.

Op 9 november 2005 dient verzoeker een schorsend beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 20 oktober 2006 bevestigt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op vraag van het gemeentebestuur van Hasselt op 12 december 2006 wordt een onderzoek geopend wegens een voorgenomen mogelijk schijnhuwelijk tussen verzoeker en mevrouw R.F., van Belgische nationaliteit.

Op 28 februari 2007 laat het Parket van de Procureur des Konings weten dat er op dat ogenblik onvoldoende elementen voorhanden zijn om te besluiten dat er in casu sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

Op 9 juni 2007 huwt verzoeker met mevrouw R.F..

Op 12 juni 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw R.F..

Op 26 juni 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 11 oktober 2007 wordt een controle van de samenwoning uitgevoerd door de politie van Hasselt.

Op 19 november 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn echtgenote woonachtig is in Maasmechelen en zijn adres is Hasselt. Zij leven feitelijk gescheiden. Er is dus geen gezinscel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheid- en vertrouwensbeginsel en van de motiveringsplicht volgende uit de wet van

29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker is van mening dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is daar

hij niet is ondervraagd omtrent de redenen of de context van de feitelijke scheiding. Verder poneert hij dat motiveringsplicht geschonden is nu afbreuk wordt gedaan aan de gevestigde rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen vereist en dat de bestreden beslissing net uit het feit dat de echtgenoten gescheiden leven, afleidt dat er geen gezinscel is. Verzoeker stelt dat er geen feitelijke elementen worden bijgevoegd in de bestreden beslissing waaruit kan worden afgeleid dat er geen gezinscel zou bestaan.

Een vestigingsaanvraag kan in toepassing van artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 en artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geweigerd worden indien de echtgenoot van een Belg zich niet met deze Belg vestigt of komt vestigen. In de bestreden beslissing wordt terecht gepreciseerd dat het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, doch minstens de staat van echtgenoot veronderstelt, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum van relatie tussen de echtgenoten. Er dient dus tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band te bestaan (levensgemeenschap), ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Aldus dient vastgesteld te worden, indien de echtgenoten gescheiden wonen, of er een minimum aan relatie tussen de echtelieden aanwezig is. Uit het rijksregister blijkt wel degelijk dat verzoeker en zijn echtgenote een afzonderlijke verblijfplaats hebben, nu blijkt dat zijn echtgenote op 7 november 2007 ingeschreven werd in Maasmechelen, terwijl verzoeker op die datum ingeschreven staat in Hasselt. Dit gegeven wordt door verzoeker ook niet betwist. Verzoeker merkt echter wel terecht op dat geen feitelijke elementen worden bijgevoegd in de bestreden beslissing waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er geen gezinscel zou bestaan. Integendeel beperkt de verwerende partij zich tot het louter stellen dat verzoeker en zijn echtgenote feitelijk gescheiden leven en er dus geen gezinscel is. Dit is geen logische gevolgtrekking nu de Raad van State reeds oordeelde dat het vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt. Aldus diende in casu de verwerende partij na te gaan of verzoeker en zijn echtgenote wel effectief nog een minimum aan relatie hadden, welke de reden van de afzonderlijke verblijfplaats was, wat zij nalieten te doen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden aangezien het onzorgvuldig is om louter op basis van het feitelijk gescheiden leven van verzoeker en zijn echtgenote, te besluiten dat er geen gezinscel aanwezig is en dat aldus de vestigingsaanvraag dient afgewezen te worden, temeer er op 11 oktober 2007 een samenwoonstcontrole werd uitgevoerd die ook positieve elementen bevatte.

Het enig middel is gegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 november 2007 ten aanzien van X.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.